

# Proloog

De avond voor 11 november 2010

*Heilige Maria, Moeder Gods!*

*Heilige Maagd der maagden!*

Julia baande zich een weg door het bos. Overal stond water en daardoor was het verschrikkelijk lastig om vooruit te komen. Vanaf gisteravond had het voortdurend geregend en bovendien stond er een harde wind, die de koude regen in haar gezicht zwiepte. Ze snapte niet waarom ze uitgeremd vandaag die stomme litanie in haar hoofd had. Julia was niet gelovig opgevoed, hoewel ze in Berlijn op een katholieke school had gezeten. Ze keek naar boven. Geen gat, zelfs geen piepkleine opening zag ze in de donkere, bewolkte hemel.

Het was 10 november. De dag voor Remembrance Day. De dag om de doden te herdenken.

Julia was al langer dan een maand niet meer bij de gedenksteen geweest en toen ze vanochtend wakker werd, was ze niet van plan geweest om ernaartoe te gaan. Maar plotseling, tijdens Brandons filosofiecollege en zijn saaie betoog over Friedrich Nietzsche, moest ze ineens aan de heiligenlitanie denken. Wat heel eigenaardig was, omdat

ze bijna nooit meer in het Duits dacht. Zelfs als ze met haar broer Robert alleen was, praatten ze Engels met elkaar.

De wind zwiepte opnieuw regen in haar gezicht. Enorme druppels sloegen als grijze draden bijna horizontaal tegen haar aan en voelden als speldenprikken in haar huid. Er hing winterkou in de lucht. Ze was veel te dun gekleed voor dit weer, en inmiddels helemaal doorweekt. Om haar heen zag ze niets dan grijsgroene sparren die zich oprichtten naar de donkere hemel. Ze leken op elkaar omdat ze allemaal om licht vochten, waarvoor ze hun skeletachtige, kale takken naar de hemel uitstrekten.

Het kostte Julia moeite om over de vochtige, natte bosgrond te lopen. Haar schoenen waren in elk geval geruïneerd. Ze had geen bloemen bij zich. Die waren op school nergens te koop geweest, zelfs de plastic klaprozen niet die ze in Canada op Remembrance Day op de graven legden. Ze voelde zich naakt nu ze met lege handen op weg was naar het graf van haar vader. Nee, niet naar zijn graf, maar naar de enige gedenkplek die ze had.

*Heilige Perpetua!*

Die naam had ze altijd het grappigst gevonden.

*Heilige martelaren, bid voor ons!*

Misschien zat de litanie alleen in haar geheugen gegrift omdat ze zich samen met haar klasgenootjes tijdens de kerkdiensten in de schoolaula had doodgelachen om de namen. En misschien was er ook een soort hoop blijven hangen dat deze heiligen echt konden helpen tijdens beroerde situaties in het leven.

Julia begon langzamer te lopen toen ze de brug bereikte

waarachter het verboden gebied lag. Vanaf dit punt liep een pad naar de open plek met de gedenksteen.

Door de hevige neerslag van de afgelopen dagen, die deels uit regen en deels uit sneeuw had bestaan, hadden de houten balken van de brug zich volgezogen met water. Julia voelde hoe glad ze waren onder de zolen van haar sportschoenen. De waterval stroomde krachtig langs de rotsen naar beneden. Het geraas ging Julia door merg en been, en haar gezicht werd zo mogelijk nog natter.

Ze zette zich schrap tegen de wind en keek achterom naar het schoolgebouw. Bijna alle appartementen op de bovenste verdiepingen waren fel verlicht, net als de collegezalen, de mensa en de ontvangsthal. Het gebouw leek een indringer in de vallei, iets wat midden in de natuur was neergezet en hier niet thuishoorde.

De felle lichten deden Julia heel even denken aan de Titanic, het enorme stoomschip dat ten dode opgeschreven midden in de nacht op een ijsberg af voer. Alleen was het nu geen nacht, maar een gewone regenachtige dag in november. En ze bevond zich niet op de een of andere oceaan, maar in de vallei. Wat soms op hetzelfde neerkwam, dacht Julia.

Bedrieglijk mooi, eenzaam en onvoorstelbaar meedogenloos.

Ze klemde haar kiezen op elkaar en liep tussen het kreupeelhout de helling op. Onwillekeurig ging ze sneller lopen. Soms had deze plek een magische aantrekkingskracht op haar, maar andere keren voelde ze zich afgewezen.

Waarom ging ze hier toch telkens weer naartoe?

Omdat je deze plek nodig hebt, fluisterde een stem in haar hoofd.

Julia had Chris niet verteld waarom ze één keer per maand bloemen bij de gedenksteen legde. En ze had hem ook niet verteld dat ze vandaag, de avond voor Remembrance Day, het gevoel had dat ze ernaartoe moest, hoe slecht het weer ook was.

Morgen zouden ze samen een paar dagen weggaan. Diep vanbinnen was ze er bang voor om zoveel tijd alleen met hem door te brengen. Hoe lang zou ze het volhouden zonder hem over haar verleden te vertellen? Hij stelde voortdurend vragen over haar ouders, de school waarop ze had gezeten en haar leven in Londen. Ze vond het heel moeilijk om aldoor tegen hem te liegen.

De heuvel werd steiler. Ze gleed telkens uit op de modderige grond en moest zich aan uitstekende wortels vasthouden. De regen drong zelfs in het dichte bos overal doorheen, ook al was ze hier beschermt tegen de wind. Godzijdank was het niet ver meer.

Julia kon de weg slapend vinden. Ze herinnerde zich het moment dat ze de gedenksteen had ontdekt. Er was inmiddels een halfjaar voorbij sinds ze in blinde paniek door het bos was gerend en de open plek had gevonden waar ze voor de eerste keer de naam van haar vader, Mark de Vincenz, op de grafsteen had gelezen.

Het kostte ruim een kwartier om van de brug naar de open plek te lopen. Bijna, ze was er bijna.

Plotseling bleef ze geïrriteerd staan. De lichtval tussen de bomen was anders. Waarschijnlijk was een aantal bomen ontworteld door de harde wind van de afgelopen dagen.

Toen ze om zich heen keek zag ze echter dat de slanke, hoge sparren, die hier dicht tegen elkaar aan hadden gestaan,

waren geveld en dat de stammen waren weggehaald. Daardoor stond de gedenksteen nu in het midden van de open plek. Bovendien had iemand de steen schoongemaakt. De namen, die pas geleden nog vies en nauwelijks te lezen waren, sprongen nu duidelijk in het oog. En er was nog iets.

Julia maakte geen geluid, maar in haar binnenste klonk een schreeuw.

Ongeveer een meter naast de steen was een groot, houten kruis neergezet. Daarnaast zag ze een donkere rechthoek en een berg aarde. Het duurde even voordat Julia besepte waar ze naar keek, maar toen draaide ze zich om en rende weg. Iemand had een graf naast het kruis gegraven. En terwijl Julia blindelings door het kreupelhout rende, herhaalde ze in haar hoofd voortdurend dezelfde zin: *Heer! We smeken U, verhoor ons!*



## I

Het was 11 november. Eindelijk!

Chris staarde door de regenstrepen op het raam naar het parkeerterrein van de campus. De regen leek de afgelopen nacht iets verminderd te zijn, hoewel de hemel nog steeds bewolkt was en het harder waaide dan de vorige dag. Telkens weer vielen er eenzame sneeuwvlokken, die wit en doorschijnend als de vleugels van lastige vliegen op het raam bleven kleven, alsof ze werden aangetrokken door het licht in zijn kamer.

Het was nog maar negen uur 's ochtends en op de campus heerste een enorme bedrijvigheid, om niet te zeggen chaos. De studenten laadden volle rugzakken, tassen en koffers in klaarstaande auto's en busjes voordat ze zelf instapten. Chris keek grijnzend naar Ike, de zwarte dog, die weigerde achter in professor Brandons oude Chrysler te springen. Hij rende blaffend om de auto heen, terwijl de filosofiedocent tevergeefs probeerde hem aan te lijnen. Gisteren had Brandon een voordracht gehouden over Friedrich Nietzsches theorie 'de wil tot macht', en nu bleek dat hij zijn eigen hond niet eens de baas kon.

Chris keek voor de zoveelste keer op zijn horloge. Het was tien over negen en het duurde niet lang meer voordat ze zouden vertrekken. Vier dagen alleen met Julia. In één kamer, in één bed. Ze konden doen en laten wat ze wilden en konden elkaar eindelijk echt leren kennen.

Jezus, hij had zo lang voor deze paar dagen gewerkt. Hij had tientallen betogen voor zijn medescholieren geschreven om dit weekend te kunnen betalen. En het had nog langer geduurd voordat hij Julia had overgehaald om met hem mee te gaan.

Chris was twaalf geweest toen zijn moeder wegging bij zijn vader, omdat hij alcoholist was en daarnaast een enorme hoeveelheid schulden had. Chris bracht kranten rond om zijn moeder te helpen en werkte toen hij wat ouder was in de schoolvakanties in een drukkerij. Daardoor had hij geleerd hoe moeilijk het was om geld te verdienen... en hoe gemakkelijk het was om het weer uit te geven.

‘Ik wil niet dat jij alles betaalt.’ Julia kon heel koppig zijn.

‘Het is een cadeau, Julia. Een cadeau van mij voor jou. Cadeaus hoor je aan te nemen, anders beledig je de gever.’

‘En Robert?’

‘Je broer is zeventien. Dan kan hij toch wel een weekend zonder jou?’

Hij had haar argumenten een voor een weerlegd, maar uitgerekend David had de doorslag gegeven. Chris woonde weliswaar al een halfjaar met David Freeman in één appartement, maar hij kon niet bepaald beweren dat ze vrienden waren. In het begin misschien, maar toen bleek dat David verliefd was op Julia, was hun vriendschap onmogelijk geworden.



Chris stopte zijn toiletas in zijn tas. Hij was dolblij dat hij het vierkante hok dat zijn kamer moest voorstellen een paar dagen achter zich kon laten. Chris had maar een paar persoonlijke spullen: zijn laptop, wat boeken op de plank boven zijn bed, en op zijn bureau de oude radio van zijn vader, die hij vroeger overal mee naartoe had genomen. Chris zette de radio aan zodra hij in zijn kamer was, zoals nu. Toen de presentator het weerbericht aankondigde, zette hij het geluid harder.

‘De storm heeft op zijn weg naar het noorden van de Verenigde Staten veel problemen veroorzaakt en talrijke gewonden alsmede twee doden geëist. De meteorologen volgen het onkarakteristieke verloop van de orkaan bezorgd en vergelijken hem inmiddels met de orkaan van januari 1998.’

‘Chris, wij vertrekken nu.’

Chris draaide zich om. David stond in de deuropening, zijn rugzak aan zijn arm. ‘Veel plezier.’

‘Jullie ook!’

‘En...’ David aarzelde.

‘Wat?’

‘Zeg maar tegen Julia dat Robert het naar zijn zin zal hebben bij mijn ouders.’

Chris knikte. ‘Aardig van je om hem uit te nodigen.’

David haalde zijn schouders op. ‘We kunnen goed met elkaar overweg en het was overduidelijk dat jij’ – hij aarzelde opnieuw – ‘niet op Robert zit te wachten.’

‘Klopt, en dan is het fantastisch dat er een barmhartige Samaritaan die David heet bestaat.’ Chris deed geen moeite zijn sarcasme te verbergen.

‘Robert is een vriend van me,’ antwoordde David resoluut. ‘Daarom heb ik hem uitgenodigd.’

‘En Julia is mijn vriendin. Daarom heb ik háár uitgenodigd.’

Chris draaide David zonder nog iets te zeggen zijn rug toe en liep naar het raam. De horizon in het oosten was inktzwart en het meer deed meer dan ooit denken aan een krater waarvan niemand wist hoe diep hij precies was. Terwijl hij naar het water keek werd het gevoel van de afgelopen dagen sterker. Het novembeergevoel, zoals Chris het voor zichzelf noemde. 11 november vorig jaar was een van die donkere dagen geweest waarop de zon zich niet liet zien. Chris herinnerde zich die dag duidelijker dan alle andere in zijn leven. De hele maand stond in zijn herinnering gegrift als de meest zenuwslopende tijd die hij ooit had meegemaakt. De telefoontjes, de steeds pessimistischer wordende berichten, de bezoeken aan het ziekenhuis, de enorme stress. Die maand had hij zich gevoeld alsof iemand hem in zijn eentje in een schommelend rijtuig had gezet, waarna een man in uniform op een knop had gedrukt. Daarbij vergeleken stelde een rit in een achtbaan niets voor. Toen hij op Grace arriveerde had hij zich nog steeds zo gevoeld. Als hij eerlijk was, was de rit pas geëindigd toen hij Julia ontmoette.

Dat wilde hij haar dolgraag vertellen, maar hij wist hoe moeilijk Julia soms mensen in haar nabijheid kon verdragen. De anderen vonden hem misschien een emotionele loser, maar Chris voelde heel goed aan wanneer ze tijd voor zichzelf nodig had.

Chris had nog geen gelegenheid gehad om haar zijn verhaal in alle rust te vertellen. Wanneer had hij dat moeten

doen? Ze waren hier op school tenslotte nauwelijks alleen, behalve de nachten waarop het Julia lukte om ongemerkt haar appartement uit te sluipen, wat niet eenvoudig was met Debbie als waakhond.

Zenuwachtig liep hij naar de radio en zette hem uit. Hij zag ertegen op om de winter in de vallei te moeten doorbrengen. Soms kon hij het eentonige dagelijkse leven op deze school nauwelijks verdragen. Als er schijnbaar niets bewoog en niets gebeurde, maar je toch voelde dat er in de vallei iets niet klopte, dat er onder de oppervlakte iets op de loer lag waarover nauwelijks werd gepraat.

In eerste instantie was het alleen een geluid dat langzaam tot hem doordrong, maar toen werd het de melodie van de westernfilm *High Noon*. Het was zijn mobiel. Een onbekende beller. Moest hij opnemen of het negeren? Uit gewoonte of nieuwsgierigheid drukte Chris op de groene knop.

‘Hallo?’

‘Met mij.’

Zoals altijd als hij Julia’s stem hoorde voelde hij opluchting. Ze was er nog, ze was niet verdwenen, ze dacht aan hem. Hij was ineens in een ontzettend goed humeur; zijn hart bonkte opgewonden en de energie stroomde door zijn lichaam.

‘Waar bel je vandaan? Ben je soms alleen vertrokken? Zonder mij?’

‘Nee, ik...’

Hij hoorde een stem op de achtergrond.

‘Wat is er?’

‘Ik wil hier zo snel mogelijk weg, Chris.’

‘Geen probleem. Ik ben er klaar voor. Waar ben je?’

‘Ik ben in de ontvangsthal. Steve Mason, een van de bewakers, heeft me zijn mobieltje geleend.’

Het volgende moment hoorde Chris de zware stem weer op de achtergrond en hij voelde een steek van jaloezie. Steve Mason? Was dat niet die lange vent met die brede schouders en dat afgrijselijke accent waaraan duidelijk te horen was dat hij uit Texas kwam? Degene die zo graag met knappe studentes flirtte? Chris kende hem van de drugscontroles die regelmatig op Grace werden gehouden. Daarbij gedroeg hij zich alsof ze zich in de Bronx bevonden in plaats van op een elitair college. Debbie dweept altijd dat hij eruitzag als Edward uit *Twilight*, maar dan blond.

‘Eén moment, wacht even.’ Julia riep een afscheidsgroet; daarna praatte ze weer in het mobieltje. ‘Ik ben ook klaar. Kom je hiernaartoe?’

‘Je klinkt op de een of andere manier... opgewonden. Bijna alsof je niet kunt wachten.’

Er volgde een korte stilte. Daarna hoorde hij Julia lachen, maar het klonk niet vrolijk. ‘Ik zei toch dat ik zo snel mogelijk weg wil?’

Chris aarzelde. Julia had zich de vorige avond al vreemd gedragen. Verdrietig, ontdaan zelfs. Maar hij had alleen uit haar gekregen dat ze bij de gedenksteen was geweest. Daarna had ze zijn hand gepakt en gefluisterd: ‘Alsjeblieft, vraag niet verder.’

En nu was ze heel vrolijk, maar op de een of andere manier leek het geforceerd. Chris wist heel goed dat Julia tegenover anderen, en ook tegenover hem, vaak deed alsof. Hij had regelmatig geprobeerd er met haar over te praten, maar telkens was hij op een muur van zwijgzaamheid gestuit.

Chris wist niet wat de reden was, maar hij hoopte dat hij dit weekend de drempel over kon stappen en dat hij eindelijk en onherroepelijk haar vertrouwen zou winnen.

‘Hé, hoe komt het eigenlijk dat je al klaar bent met inpakken? Je bent een meisje. Dat gaat tegen je aard in,’ zei hij zo nonchalant mogelijk. ‘Zijn Rose en Benjamin eigenlijk al beneden?’

‘Rose kan hier elk moment zijn, maar ik heb geen idee waar Debbie uithangt. Ze was niet in het appartement.’

‘Die was ik helemaal vergeten!’ Chris zuchtte. Het was hem een raadsel waarom hij zich had laten overhalen om niet alleen Ben en Rose, maar ook Debbie mee te nemen naar Vancouver. Julia’s huisgenootje Rose was fantastisch en Chris’ vriend Ben ook, maar Debbie?

‘Als ze niet op tijd op het parkeerterrein is, vertrekken we zonder haar.’

‘Chris!’ Julia’s stem klonk eerder afwezig dan afkeurend, omdat de diepe, mannelijke stem weer op de achtergrond klonk. Steve stelde Julia blijkbaar een vraag.

Chris verstond haar antwoord niet. Daarna praatte ze weer in het mobieltje. ‘Oké, ik wacht in de hal op je. Tot zo.’

‘Wat moet die kerel...’

Maar Julia had al opgehangen.

Chris liep langs Ben, die zijn filmuitrusting inpakte en beloofde over een paar minuten te komen. Ze zouden Rose op het vliegveld van Vancouver afzetten, Debbie naar haar oma brengen, die in de buurt van Vancouver woonde, en Benjamin... ‘Zet me gewoon maar ergens af,’ had Ben gezegd. ‘Ik zie wel waar het lot me brengt.’

Op weg naar beneden belandde Chris in een stroom studenten, die alle liften blokkeerden en hem rennend op de trappen passeerden. Overal stonden rugzakken, tassen en koffers in de weg; gelach en vrolijke stemmen klonken door de gangen.

Alessa en Katja, vriendinnen van Rose en Julia, kwamen in zijn richting lopen. Chris kende hen van het verplichte vak Frans, waar ze zich gezamenlijk verveelden tijdens de lessen van professor Forster.

‘Hallo, Chris!’ riep Katja. ‘Fijne Remembrance Day.’ Ze lachte en liep achter Alessa aan, die een rugzak achter zich aan sleepte die zo groot was dat het leek alsof ze van plan was om wekenlang door Europa te toeren. Chris zwaaide naar hen en liep naar de trap om naar de benedenverdieping te gaan.

De vakanties van Grace College verschilden van die van andere scholen, en in plaats van voorjaarsvakantie kregen ze rond Remembrance Day vier dagen vrij. Het leek de studenten niet te storen dat ze deze langverwachte vrije dagen aan de doden te danken hadden. Iedereen leek te denken dat de hoofdzaak was dat ze een fijne tijd hadden.

In de ontvangsthal keek Chris zoekend om zich heen. Op de enorme flatscreens aan de muur werd het nieuws van CNN vertoond. Hij zag ondergesneeuwde wegen, omgevallen bomen, auto’s die op de andere weghelft tot stilstand waren gekomen, een rij vrachtauto’s die op elkaar waren gebotst. Onderaan liep een rode banner met waarschuwingen voor slecht weer van de Mountain States tot boven in Canada.

Het was de hoogste tijd dat ze vertrokken. In de vallei was het weer toch al onberekenbaar, en Chris wilde de na-

derende storm liever vermijden. Hij keek zoekend om zich heen en zag Julia op een stoel in de buurt van de open haard zitten. Niemand had vandaag de moeite genomen om het vuur aan te steken, en blijkbaar was alleen de centrale verwarming niet voldoende om de enorme ruimte warm te krijgen. Het was onaangenaam koud in de hal.

Chris voelde zijn hart een sprongetje maken. Julia droeg het dikke, donkerbruine donzen jack dat ze samen in Fields hadden gekocht. Haar halflange lichtbruine haar hing los en omlijstte haar smalle, bleke gezicht, waarin de lichtbruine ogen een contrast vormden dat hem elke keer weer sprakeloos maakte.

Julia keek naar Lake Mirror en Chris wist zelf niet waarom hij op het maffe idee kwam om haar te laten schrikken. Het was natuurlijk stom van hem, maar Jezus, soms moest je toch een grapje kunnen maken? Hij sloop over de stenen tegels en stak nog voor hij bij Julia was zijn handen al uit. Toen hij achter haar stond en Julia hem nog steeds niet zag, legde hij zijn vingers rond haar nek. Ze zweefden een fractie van een seconde in de lucht voordat hij haar huid raakte. Hij zette geen kracht, hij wilde haar alleen een beetje laten schrikken.

Julia gilde niet, zoals Chris had verwacht. Ze sprong ook niet op alsof ze door een adder was gebeten, maar leek eerder te verstarren onder zijn aanraking. Chris voelde onder zijn vingertoppen dat haar huid koud werd en haar spieren samentrokken. Hij liet haar onmiddellijk los.

‘Hoi,’ zei hij zachtjes. ‘Ik ben het, Chris. Is alles goed?’

Ze bewoog nog steeds niet, alsof ze hem niet had gehoord. Ze had zich weer eens helemaal in zichzelf terug-

getrokken. Precies het tegendeel van wat Chris had gewild, maar daar had hij eerder aan moeten denken. Hij was soms een ongelooflijke idioot.

‘Hé!’ Hij legde zijn handen rond haar gezicht. Haar ge-laatstrekken leken volkomen verkrampd. Haar ogen waren wijd opengesperd en ze staaarde hem ontzet aan. Haar mond stond half open, maar er kwam geen geluid over haar lip-pen. Haar gezicht was een poel van verdriet. Chris wilde dat hij niet had geprobeerd Julia te laten schrikken en dat hij degene was die haar verdriet voor altijd kon verdrijven. Haar gezicht ontspande echter niet toen ze hem zag. In plaats daarvan duwde ze hem weg, terwijl haar ogen zwart werden van boosheid.

‘Denk je soms dat je leuk bent?’ Julia’s stem was gevaar-lijk zacht.

‘Sorry.’ Hij schudde zijn hoofd.

‘Ben je stapelgek geworden, om me zo te laten schrikken?’

‘Het spijt me.’

‘Soms geloof ik echt dat je er blij van wordt om mij bang te maken.’

Chris stak zijn armen in de lucht en boog zich naar haar toe. ‘Julia, het spijt me, oké? Ik vergeet soms hoe schrik-achtig je kunt zijn.’

Ze zette haar hand tegen zijn borstkas en duwde hem van zich af. Chris kon niets meer doen. Hij moest wachten tot ze gekalmeerd was.

‘Wanneer begrijp je nou eindelijk eens dat sorry zeggen geen vrijbrief is voor alle onzin die je uithaalt? Ik haat het als...’

Zoals altijd stopte Julia met praten. Chris wist inmiddels



dat ze er niets meer over zou zeggen en zich helemaal in zichzelf terug zou trekken. Het zou waarschijnlijk uren duren voordat ze weer aanspreekbaar was.

‘Kan ik je helpen, Julia?’ klonk een stem achter haar. Het was Steve Mason.

Dat ontbrak er nog maar aan, dacht Chris.

De bewaker, die hoogstens vijf tot zes jaar ouder was dan Chris, liep naar haar toe.

Julia schudde haar hoofd. ‘Nee, alles is in orde.’

Mason wees naar het beeldscherm en zei met zijn zware accent: ‘Hebben jullie het nieuws gezien? Dat is geen normale storm. Bij de pas van de White Escape kan het verdomd onaangenaam worden. Jullie kunnen maar beter zo snel mogelijk vertrekken.’

‘Jezus, man,’ antwoordde Chris kwaad. ‘We zijn geen kleine kinderen meer! En bovendien zal het wel meevallen.’

‘Denk je?’ De bewaker trok een wenkbrauw op. Daarna keek hij naar Julia en grinnikte dubbelzinnig. ‘Nou ja, zo’n storm heeft natuurlijk ook voordelen. Tenminste, als je iemand hebt om je op te warmen.’

Hij grijnsde breed en schaamteloos, en knipoogde.

Chris zag tandenknarsend dat Julia teruglachte. Deed ze dat om hem te ergeren? Wilde ze wraak nemen omdat hij haar had laten schrikken? En waarom glimlachte ze zo gemakkelijk tegen allerlei kerels? Het zag er op de een of andere manier goedkoop uit.

De bewaker was een kop groter dan Chris. Hij had een breed gezicht en blonde stekeltjes, waarmee hij op een Amerikaanse marinier leek. Vroeger had Chris bewondering gehad voor types zoals Steve Mason, met zijn getrainde li-

chaam en spieren die zich aftekenden onder het donkerblauwe jasje. Maar vandaag? Vandaag zag hij alleen dat die vent naar Julia staarde alsof hij haar met zijn ogen wilde uitkleden.

‘Het loopt vast zo’n vaart niet, Steve,’ zei Julia luchtig.

Sinds wanneer noemde ze hem bij zijn voornaam?

‘Laten we het hopen, Julia. Tijdens de vrije dagen zijn er maar twee bewakers in de vallei. Het college bespaart weer eens op alle mogelijke manieren, en wij moeten dat bezuren.’

Steve Mason stak zijn hand op en zwaaide naar een tweede bewaker, die door de hal liep, die inmiddels duidelijk leger was geworden. ‘Hé, Ted, de conciërges hebben de stormbeveiliging geregeld voordat ze vertrokken,’ riep hij naar hem. ‘Wij moeten in de appartementen controleren of alle ramen dicht zijn.’

Zijn collega was iets kleiner dan Steve en was een jaar of vijfenvijftig. Chris kende hem niet. Zijn gezicht was rood aangelopen, wat waarschijnlijk niet kwam doordat hij te dik was, want er hing een alcoholwalm om hem heen. ‘Als het moet,’ mompelde de man wrevelig.

Steve fronste zijn voorhoofd. ‘Ja, dat moet,’ zei hij kalm. ‘Ik neem de zuidkant, jij controleert de noordvleugel.’

Hij draaide zich om. Eindelijk! Chris kon niet voor zichzelf instaan als die vent zo naar Julia bleef staren.

Bij wijze van afscheid zwaaide Steve nonchalant naar Julia. ‘Tot ziens, schoonheid. En pas goed op bij wie je in de auto stapt.’

Er speelde een spottend glimlachje rond zijn mond.